

веднага се наведе до ухото ми и ми пошушна: «Руситѣ сж навлѣзли въ Добруджа!» Признавамъ се, че въ онази възраст, въ която бѣхъ тогава, тѣзи думи ми произведоха едно необикновенно дълбоко впечатление! Азъ почувствувахъ студени трѣпки, които ме облазиха отъ главата до петитѣ! На менъ ми се прѣстори, че неприятельтъ всче бѣше пристигналъ прѣдъ нашия укрѣпенъ лагеръ и че ние не ще можемъ излѣзе отъ него. Азъ тогава още не можахъ да си дамъ точна смѣтка и да съобразя, че противника за нищо на свѣта нѣма да настѣпи отъ къмъ тази страна. Спомнувамъ си още, че въ тази сжщата вечеръ, парадирайки прѣдъ сердаря, азъ на всѣкъдѣ виждахъ весели, засмѣни лица! Очевидно, тази новина трѣбваше да докаже, какво руситѣ извършиха най-сетнѣ прѣсловутата и дългоочакваната погрѣшка, като сж се втикнули въ Добруджа, а слѣдъ това да си разбиятъ и главата, като се нахвърлятъ глупаво въ страшния четиригълникъ.

За съжаление, тази илюзия трая твърдѣ малко: на 15 юний руския авангардъ прѣмина Дунава при Свищовъ, и тази новина незабавно пристигна въ нашата главна квартира, но тя у насъ не възбуди ни най-малкия опитъ за едно настѣпление, не прѣдизвика ни най-малкото проявяване на инициатива отъ страна на висшитѣ началницитѣ. А между малкитѣ се забѣлѣзваше невеселость, угриженость; на мнозина се плачеше, но трѣбваше да се въздържатъ и никой не можеше да си обясни, какъ така операцията, която трѣбваше да струва толкова скъпо на противника, да се изпълни така благополучно за него, а особенно — защо не се опитахме съ едно енергично настѣпление въ това направление и да си поправимъ направената грѣшка?